

Молитва

Євген Маланюк

Все упованіє моє
На Тебе, мій пресвітлий раю...

Т. Шевченко

Воркував голубий Іордан за її плечима,
Крильми срібними краяли вічну блакить голуби,
Її звали Марія.
— А як же вгадать твоє ім'я,
Що його десь шепочуть дрімучі дніпровські степи?

Там — під теплим вітром ніжно рипіли оливи,
Кедри широкошумні кликали в холодок...
...Чи це буде, коли молоком забує вишневий садок,
Чи не станеться в буряній ночі осінньої зливи?

Між нарцисами Назореї — біла лілея —
Під збанком з водою хилила смагляве плече...
— В басаманах ріллі, о кривава моя Галілеє,
Чорна праця землі степовую мадонну пече!

Між зеленої рути — блакитним барвінком встала,
На сорочці — не заплоч, то — закипіла кров...
Та не даром, не даром гарматами проорало
Трудну путь прийдешнім століттям через Дніпро!

Та не даром, не даром весь степ кістками засіян,
І на кожному хресті придорожнім розіп'ято біль.
Припонтійським степам породи степового Месію,
Мадонно Диких Піль!